

v Jeruzalemskem svetišču. Še lepše kot angelske so bile njene molitve, ko je 30 let bivala v sladki pričujočnosti Jezusovi, ne kot tuja častilka, marveč kot njegova ljubeča in ljubljena Mati. Kdo bi mogel povedati, s koliko sočutnostjo je premišljevala skrivnosti Jezusovega učenja, delovanja in trpljenja! In po Jezusovem vnebohodu je molila z apostoli in prvimi kristjani in ni bila le kraljica sv. Cerkve, marveč še posebno kraljica molitve.

Kajne, kako lepo, kako prečastitljivo srce v nadserafski pobožnosti!

Pobožnost v širšem pomenu pa ne zadeva samo molitve, marveč vse razmere, v katerih je človek proti Bogu. Pobožen v tem pomenu je kristjan, ki je popolnoma Bogu vdan, ki natanko in vneto, z nekim svetim tekmovanjem izpolnjuje voljo božjo, božje zapovedi in svete. Kot sovražnik vsakega greha dela vse iz ljubezni do Boga in v božjo čast ter si prizadeva, kolikor le more, za svete čednosti in dobra dela. (Tako pristno pobožnost nam prav lepo opisuje sv. Frančišek Saleški v I. poglavju svoje »Filoteje«.)

Tudi v tem pomenu je Marija v čednosti prekosila vse ljudi. Izmed vseh človeških src, kar jih je kdaj bilo na zemlji, je bilo njeno srce najpobožnejše, ker je bilo najpopolnejše in najsvetejše.

Naj vam bo to, kar sem zdaj razložil, nova vzpodbuda, da boste še z večjo vdanostjo častili Marijino presveto srce, častili zlasti s tem, da posnemate Marijo v pobožni molitvi in pobožnem življenju.

Ančki.

Že zopet je posegla neizprosna smrt med roj mojih ljubljencev. Topot mi je ugrabila kratko, ljubko, dvanajstletno Ančko.

Bila je ena najmarljivejših in najpridnejših mojih učenk. Tiha, pohlevna tovarišica součenkam. Nikomur ni prizadela zla. Sirotica je bila Ančka, od nežnih detinskih let vzgojena pri sorodnikih.

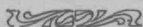
Skromna Ančka, še te vidim v zadnji klopi, prav tako, kakršno sem te videla danes, ko sem te pokro-

pila na mrtvaškem odru. Prav isti ljubki, nežni obrazek, le še bledejši, — smrtnobled. A modri tvoji očesci, ki sta me zrli tako zaupljivo, vdano in ljubeče, in iz kojih je sevala nedolžnost, sta ugasnili.

Šibko in ljubko dete si bila, ko si vstopila prvičkrat v šolo. Odrastla si, pristopila kakor nevestica k mizi angelski. Prav taka ležiš danes na mrtvaškem odru. Bledo ličece, ustne v nasmeh in drobne ročice sklenjene. Zlatolaso glavico ti krasi venček. Med mnogimi cvetkami spavaš, sama nežna cvetka, ki te je presadil Stvarnik v nebeški raj. Prenežna si bila za ostro, viharno življenje.

Kakor me je zbolelo srce, ko sem začula o tvoji smrti, tako se mi je utolažilo, ko sem te uzrla — mrlička. Smehljaj sem uzrla na tvojem licu, smehljaj nedolžne, čiste dušice nebeškemu ženinu. Nemo sem stala ob tvojem odru. Spomnila sem se nehote onih, ki mi jih je že smrt ugrabila; malčkov mi dragih, ki ste me zapustili. Precej vas je že. Stresla sem se, a oko se mi ni zasolžilo. Saj ste, dobri ljubljenci, splavali v nebo med krilatce, v večno pomlad, kaj bi se za vami solžila? In pri Stvarniku gori se gotovo spominjate tudi mene, ki sem vas ljubila, pa prosite blagoslova na trnjevo pot mojo v v solzni dolini.

Fr. Zupančič.

Tonček na poizkušnji.

Tonček z velikim veseljem in veliko pazljivostjo prebira »Angelčka«. Posebno pazno bere vrstice o mladih junakih. Ker je priden in dober deček, je sklenil, da se vpiše med mlade junake. Tonček se pa ni le vpisal, natančno je tudi izpolnjeval, kar se zahteva od mladih junakov. Nobenih posebnih težav mu niso nakladala pravila. Enkrat je pa vendar prišla nad njega huda, težka poizkušnja. Naj jo tudi vam drugim mladim junakom pove »Angelček«, da se boste tudi vi držali tako junaško, kakor se je Tonček. Zgodila se je pa ta reč takole.

Boter so prišli obiskat Tončkove starše. Kadar pridejo boter, tedaj veste sami, da je doma prijetno. Tega dneva ste veseli tudi vi, ker takrat se vam godi dobro, kakor bi bil praznik. Kar je bilo dobrega v omari, vse